

Sygnatura akt VI W 2343/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09-11-2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 09-11-2016 r.

sprawy przeciwko R. R. synowi W. i B. z domu C.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 24 lutego 2016 roku o godz. 14:00 we W. na ul. (...) będąc właścicielem pojazdu T. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał uprawnionemu organowi użytkownika pojazdu, który w dniu 22 października 2015 roku o godz. 16:20 we W. przy ul. (...), pojazdem marki T. o nr rej. (...) naruszył warunki zatrzymania pojazdu na chodniku pozostawiając mniej niż 1,5 metra dla pieszych.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **R. R.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt VI W 2343 /16

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

R. R. i M. O. są współwłaścicielami samochodu marki T. o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 22 października 2015 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, zaparkowała go przy ulicy (...) we W., pozostawiając mniej niż 1,5 metra dla pieszych.

. R. R. został wezwany przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma celem udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony pojazd, którego kierujący w oznaczonym czasie i miejscu dopuścił się wykroczenia.

R. R. nie udzielił Straży Miejskiej odpowiedzi na postawione mu pytanie.

Stawiając się do siedziby Straży Miejskiej oświadczył, że on i jego Partnerka (M. O.) w równym stopniu mają prawo do korzystania z pojazdu, stąd przepis art., 96§3 kw żadnej z tych osób nie dotyczy. Nie pamięta przy tym, kto z nich użytkował wówczas samochód marki T..

dowód :

notatk i urzędowe k . 3 ,4;

dokumentacja fotograficzna k.5;

protokół wyjaśnień obwinionego k.24-25.

W postępowaniu jurysdykcyjnym R. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i podtrzymał swoje zeznania złożone w toku czynności wyjaśniających.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. R. R. wezwany został do siedziby straży Miejskiej, gdzie nie udzielił przesłuchującemu go funkcjonariuszowi informacji w przedmiocie osoby użytkującej należący do niego samochód, gdy popełniono nim wykroczenie z art. 97 kw. Tłumaczył to swoją niewiedzą w tym zakresie i faktem, że współwłaścicielami pojazdu są dwie osoby.

Tymczasem udzielenie żądanej przez Straż Miejską informacji stanowiło jego obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona (właściciel pojazdu) nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony nie potrafił bowiem powiedzieć, kto kierował pojazdem, nieprawidłowo , kiedy został on nieprawidłowo zaparkowany. Na żądanie Straży Miejskiej, nie był tym samym w stanie wskazać osoby, która popełniła wykroczenie.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508). Z tego względu tłumaczenie obwinionego, że nie wie która z osób, kierowała samochodem w oznaczonym czasie i miejscu, nie tylko nie zwalnia go od odpowiedzialności karnej, ale stanowi jej istotę. Jako właściciel samochodu, wziął on na siebie określone obowiązki. Jednym z nich jest wiedza na temat tego, kto – poza nim samym- porusza się tym

pojazdem i wskazanie takiej osoby na żądanie określonych organów. Wbrew przy tym twierdzeniom obwinionego fakt, że samochód posiada jeszcze jednego współwłaściciela, w żaden sposób go od obowiązku tego nie zwalnia. Żaden przepis prawa nie ekskulpuje właściciela samochodu, do którego zwróci się uprawniony organ, od konieczności udzielenia stosownej odpowiedzi, tylko dlatego, że współwłaścicielami pojazdu są jeszcze inne osoby.

W związku z tym, niewskazanie przez obwinionego, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby, czy też jego stanowiska, co do niedopuszczalności żądania od niego takiej informacji, stanowi wkroczenie z art. 96 § 3 kw, Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał R. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiary kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdów dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionego, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając R. R. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając mu stosowną opłatę.